

statningsbeløb, som var ham tilkendt af Arbejderforsikringsraadet. De Erstatningsbeløb, for hvilke der i de 11 Aar ikke er opnaaet Dækning, udgjorde ved sidste Regnskabsaars Afslutning 28,142 Kr. 2 Øre. Jeg henstiller derfor paa ny til den højtærede Indenrigsminister at tage under velvillig Overvejelse, hvorvidt det ikke kunde være formaalstjenligt, at man fra Ministeriets Side søger Ulykkesforsikringsloven af 7. Januar 1898. revideret og ændret derhen, at Arbejdsgiverne i Industrien har Pligt til at afgive deres Risiko til et solidt Selskab, saa at Arbejderne altid har den størst mulige Sikkerhed for, at de ved indtrædende Ulykkestilfælde under deres Virksomhed faar det Erstatningsbeløb, som er dem tilkendt, og som de ifølge Loven har Krav paa. Jeg er klar paa, at der ogsaa er andre Omraader, paa hvilke denne Lov kunde trænge til Revision, men jeg har kun heftet min Opmærksomhed ved og ønsket at henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa dette Forhold med Hensyn til Forsikring og paa det beklagelige Forhold, der finder Sted: at der næsten hvert Aar er Tilfælde, hvor den tilskadekomne Arbejder ikke faar det Beløb, han har Krav paa.

Jeg skal til Slutning rette en Henstilling til den højtærede Landbrugsminister om at fremkomme med Forslag til Revision af Jagtloven af 8. Maj 1894. Selv om der ganske vist paa dette Omraade er ret stabile Forhold, kunde vel allerede Lovens Ælde gøre det i nogen Grad sandsynligt, at den trænger til Revision. I alt Fald er der et enkelt, Omraade paa hvilket det efter min Mening var betimeligt og formaalstjenligt at faa den revideret, nemlig med Hensyn til Fredningstiden for noget af det mest uskyldige Vildt, vi har, og noget af det, der pynter mest i den landlige Natur. Jeg tænker herved paa Harer og Agerhøns. Under de nuværende Forhold er Jagten paa Agerhøns tilladt i 2 Maaneder, fra 16. September til 14. November, og Jagten paa Harer endog i 3 Maaneder, fra 21. September til 24. December. Med den Mangfoldighed af dygtige Jægere, der findes i vor Tid, er det urimeligt at gøre den Tid, i hvilken Harer og Agerhøns maa være Genstand for Jægerens Efterstræbelser, saa lang, den fornødne Udtynding af Vildtbestanden kunde, navnlig blandt de to paagældende Dyrearter, foretages i langt kortere Tid. Jeg kunde fristes til at sige, at det er ligefrem Synd at jage Haren, naar Jorden er dækket af Sne, hvad den undertiden bliver

før Jul. Man kunde passende indskrænke Jagttiden for Harens Vedkommende til 2 Maaneder eller ogsaa til en kortere Tid. Jeg kunde endvidere ønske at paapege det meningsløse i det Forhold, at Jagten paa Harer og Agerhøns ikke begynder samtidig, hvad den absolut burde. Der er ingen rimelig Grund til, at Jagten paa Agerhøns skal begynde 5 Dage før Jagten paa Harer. Men hvad der for mig er det væsentlige paa dette Omraade er, at man forlænger Fredningstiden og fastsætter Jagttiden for begge disse Dyrearters Vedkommende til 2 Maaneder, saaledes som den nu er for Agerhøns. Ja, endog en kortere Tid vilde kunne gøre det. Jeg vilde anse det for rimeligt og forsvarligt, om Jagten paa Harer og Agerhøns begyndte omkring 20. September og afsluttedes omkring 1. November. Det kan ikke nægtes — det er i alt Fald mit Indtryk —, at Antallet af Individuer indenfor de to Dyrearter er i stærk Aftagende, og det er ikke saa underligt, naar henses til de ihærdige Efterstræbelser, de er Genstand for. Der kunde, som sagt, være Anledning til ogsaa paa andre Omraader at revidere Jagtloven, men jeg har kun villet fremdrage denne ene Ting, og jeg henstiller til den højtærede Landbrugsminister at tage under velvillig Overvejelse at fremkomme med Forslag til Revision af Jagtloven, hvorved blandt andet de Ønsker, jeg her har gjort mig til Talsmand for, imødekommes.

Bang: Der var for mig noget meget symbolsk i den røde Officersuniform, som straaled ud over Salen ved Rigsdagens Aabning. Det staaer for mig som et Symbol paa den Maade, hvorpaa Militærvæsenet behersker vort offentlige Liv, og de tre Aktstykker, som blev uddelte samtidig og Dagen efter, kaster et tilstrækkelig skarpt Lys over den dominerende Rolle, Militarismen spiller herhjemme, den Anmasselse, den udøver paa Bekostning af de civile, de borgerlige Forhold. Det gælder Statsrevisorernes Betænkning over Statsregnskabet for 1910—11 med den skarpe Paatale af de forskellige Tilfælde, hvor man paa de militære Budgetter ganske roligt har sat sig ud over de Grænser, Bevillingsmyndigheden har trukket. Det gælder Statsregnskabet for 1911—12, det sidst afsluttede Finansaar, og det gælder endelig Finanslovsforslaget for 1913—14. Alle Vegne faar man et stærkt Indtryk, saa stærkt som neppe nogen Sinde før, af, hvorledes Militærvæsenet dominerer i den danske Statshusholdning.